

Primož Čučnik

Pesmi

MERJENJE NOČI II.

Ženska iz moje kosti, sled v tebi je moja sled. a spuščaš se globlje in postavljaš temne tabore, od koder uravnavaš gibanje nomadov. ustavijo se, da dobijo hrano in pijačo, pogreješ njihovo otožnost in pospremiš sonce na zahod.

ženska iz mojega rebra, mečeš največjo senco, prižigaš najmočnejšo svetlobo, za naše sanje in noči, ležiš gola in nedotaknjena. spoznal sem te, ko se je pod temnim kotom lomil žarek. ležala sva gola in razdelila ljubezen.

ženska moje kosti, iz tvojih rok sprejemam spoznanje o barvah budnosti in barvah sna. koža, kjer se božaš, je prepojena z oljem. voda, v kateri se čistiš, je morje. sol je hrana najine ljubezni in potopa.

kar sem se naučil, je prišlo od tebe.
in hudo in dobro je prišlo od tebe.
tekočina, prozorna in bela, je od tebe.
jabolko, modrost in krči rojstva, ženska,

sled v meni je tvoja sled.

ŽELJA

Bila si zadaj, za vsakim stavkom in za vsako
kretnjo, v slehernem premiku, bila si voda,
na kateri sem stal kot čudež, ki je odprl
morje Mojzesu in vsemu ljudstvu, bila si nit

sredine, kjer sem tekel in nisem bil sredina,
če se to podre, sem vedel, je vse zaman,
tudi kaplje in mera, ki jo je postavil čas,
bila si v krvi očeta, ko je slišal za lepoto

in dovolil ljubezen, bila si v mesu in vinu,
ko so sestavljali koščke naših usod,
ker nekaj je iz radosti, nekaj pa iz groze,
ptič je prazen prostor, ki ga ne seka glas.

za čas sem vedno mislil, da je podoba boga,
pripravljen sem na to ločitev, ker zmeraj sanjam
ton, ki neskončno izzveni. – ne bo zaman,
prošnje bodo uslišane, čudež se bo ponovil.

kar vem jaz in kar veš ti, so le stopnje na poti
želje. – v toplem si in hladnem, v zaprtem
in odprtem – dihanju mojih oči.

PISMO

Največ pesmi ne razumem. še svoje le napol
in samo včasih cele. ene berem dvajsetkrat,
druge sploh samo oplazim. se ne dotaknemo.
redke pa so takšne, ki zasvetijo in se jih
ne rešim več, ker sem zaljubljen. kratek
premor ali izmišljena pozaba ne pomagata.
moram se vrniti z ljubeznijo in se skrčiti na
gladini razumevanja, bližine. kot pri ženski
in prijatelju, ko poznaš že vse njune slabosti,
a jih oprostiš že vnaprej. ker ni pomembno.
ker so drugi nivoji. priznam: ne razumem
poezije, čeprav me privlači in potaplja in vzdiguje,
mi šepeta besede v krogih, se igra s tem, kako
sem šibek in močan, kako sem pol in cel.
vem pa tudi: nekaj se je prelomilo. že prvič, potem
še drugič in tako naprej. vseskozi se lomi, hrsk,
suh les, dolga palica iz leske. piščalka, plešem,
kot ti piskaš. jaz sem zvesti poslušalec,
ki te rabim. ljubezen, seštevek vseh trenutkov
v praznem. molk in razdalja. se vse izteče.
se ne izteče nič. in še to, kar pravi Miłosz:
who serves best doesn't always understand.
dovolj smo daleč, ko temu rečemo ljubezen,
in priznam še enkrat: sem že. še nisem.
tole pišem tebi, ki se že končaš,
a nama najdem vedno nov začetek.
in kot v ljubezni izrečem tvojo polt.
vem: treba je biti natančen. iz zaupanja.
treba je misliti na vse. zmeraj več kot
sebično. kaj naj rečem: pogrešam te,
v tej pesmi. pogrešam te v tej sobi,

pogrešam tvoj glas. pogrešam tvoj glas.
 in kurjo polt dotika. samo iz ljubezni je
 mogoča pesem. lepota je vakuum. vakuum je
 popolno. popolno je krčevito in prosto.
 kdor najbolj služi, ne razume vedno.
 to zdaj prestavi daleč stran in pomaga.
 vse se čuti. vse miruje. vse je.